

НАТАЛЯ ЗАБІЛА

БІЛА
ШУБКА

ДИТВИДАВ

НАТАЛЯ ЗАБІЛА

УД
3/12

БІЛА ШУБКА

КАЗКА

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР
Київ 1959

616

Малюнки
Ю. ШЕЙНІСА

Був собі зайчик.

Усіх зайчиків звичайно звать Сtribай-
чиками або Побігайчиками. Але цей зайчик
був такий хвалько, що всі звали його Зай-
чик-Вихваляйчик.

От збере він навколо себе юрбу зайчат і
починає вихвалитися:

— Я найрозумніший, я найспритніший!
Я бігаю швидше за всіх, я стрибаю вище за
всіх!

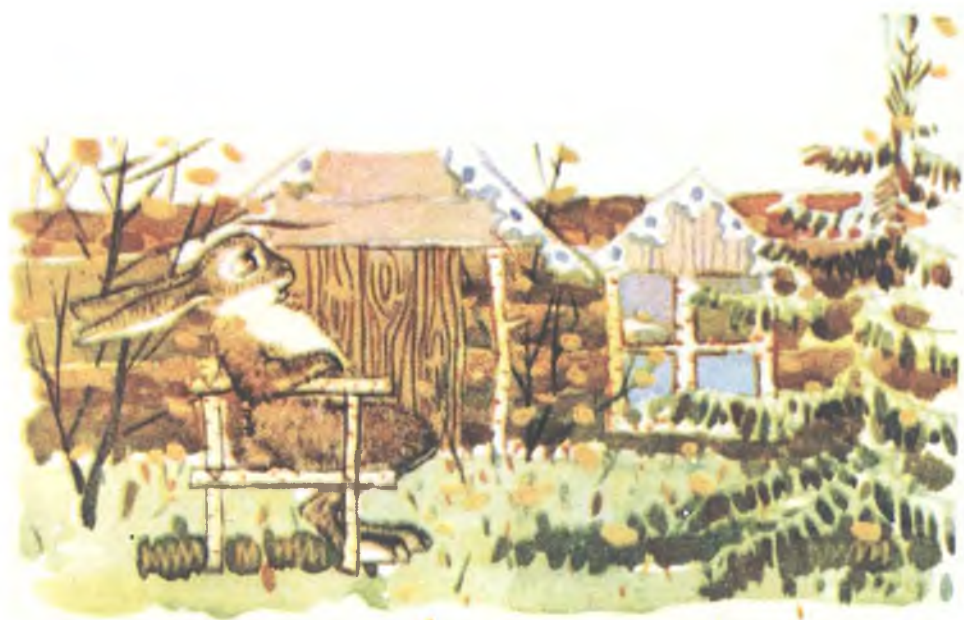
Слухали, слухали його зайчата, а потім кажуть:

— Набридли нам твої вихвалки, не хочемо ми з тобою дружити! Живи собі тут сам як знаєш!—і повтікали від нього на інший край лісу.

— А мені ще й краще,—каже Вихваляйчик,—тепер принаймні ніхто мене з вами, з сірою дрібнотою, не сплутає! .

Побудував він собі хатку під зеленим кущиком і став у ній жити.

А треба вам сказати, що зайчик цей був ще зовсім молоденький. Він тільки цієї весни

народився і ще не знав, що після весни та літа буває осінь, а після осені—зима. Багато чого він ще не знав, але вважав, що все знає, і був сам собою дуже задоволений.

Одне тільки не подобалося зайчикові: чому це в нього така шубка—сіра та непоказна? Ще поки було літо і все навколо зеленіло, зайчик сяк так відрізнявся від трави та кущів. Та ось почалася осінь. Все в лісі пожовкло, посіріло. Трава прив'яла, з кущиків листя пооблітало, самі сірі дрючки стирчать. Вийде вранці зайчик з хатки, гукне білочці:

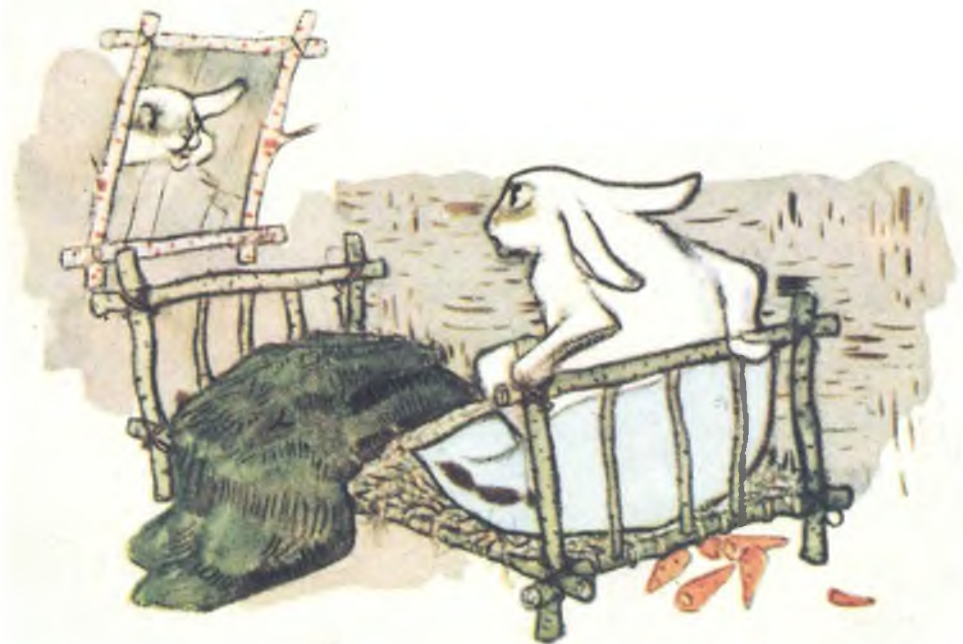
— Гей, подивись, білочко, який я став товстий та пухнастий! Я від усіх зайців товстіший та пухнастіший!

А білочка з високого дуба відповідає:
— Нічого я не бачу! Тебе ж, у твоїй сірій шубці, зовсім непомітно серед сухого листя і прив'ялої трави!

Ой, як же це було зайчикові неприємно! Він же хотів, щоб усі його бачили та милувалися ним.

Тимчасом ставало все холодніше. Надходила зима. Тільки зайчик про це нічого не знав і навіть не догадувався.

І от одного разу прокинувся Вихваляйчик уранці, поглянув у дзеркальце, щоб вуса під-

крутити, та так і завмер від подиву: замість сірої, непоказної одежинки на ньому тепер була шубка нова—біла, біла та блискуча!

З радощів зайчик підстрибнув аж до стелі і заспівав на все горло:

— От так шубка, подивися!

От чудове убрання!

Я тепер в усьому лісі

Найгарніше зайченя!

Про жогом вискочив зайчик з хатки, щоб швидше похвалитися перед білочкою, і перед їжаком, і перед усіма лісовими пташками своєю новою шубкою. Адже тепер кожен його помітить, навіть здалека!

Та що таке сталося в лісі?! Вискочив зайчик з хатки і бачить: все навколо біле: земля біла, кущі білі, дерева білі. І все блищить на сонці так само, як і нова блискуча зайчикова шубка. Це сніг випав уночі—ви це, звичайно, зразу зрозуміли. А Зайчик-Вихваляйчик нічого не зрозумів, бо він ще ніколи снігу не бачив.

Стрибнув зайчик туди, сюди,—скрізь усе біле.

— Білочко, білочко!—гукнув зайчик вже зовсім не так задерикувато, як завжди.—Подивися, білочко, яка в мене нова біла шубка!

А білочка визирнула з свого дупла на високому дубі і відповідає:

— Нічого я не бачу! Хіба тут розбереш— де твоя біла шубка, а де білий сніг?

І справді, зайчика нелегко було побачити серед снігу. Може, ви знайдете його на малюнку і покажете білочці?

Засумував зайчик. Не хоче навіть з хатки виходити. Все одно ніхто його не помічає! Навіщо тоді гарне убрання, коли ним похвалитися не можна?

А зима ще не зовсім встановилася. За кілька день знов пригріло сонечко, і перший

сніг розтанув—наче й не було його. І знову стало все сіре, чорне, руде—і земля, і сухе листя, і трава.

От коли зрадів Зайчик-Вихваляйчик! Ви-йшов він у своїй білій шубці, став посеред галявинки і пишається—дивіться, мовляв, люди добрі, на мене!

Білочка глянула і лапками сплеснула:

— Ой, бачу, бачу! Ото шубка, ото ловка! Блискуча, аж очі вбирає!

Визирнув і їжачок із своєї хатки. Він вже був уклався спати на зиму, а як сонце при-гріло, вирішив ще дихнути свіжим повітрям.

— Може й зараз, як
раніше,
Хтось мене не поміча?!
Я ж тепер
найчепурніше,
Найпомітніше зайча!

Побачив зайчика
і тільки головою
похитав.

— Гарна твоя
шубка, що й ка-
зати! Та чи не за-
надто показна?—
пробуркотів він
і знову сховався,
двері зачинив.

Радий та ве-
селий пішов Зай-
чик - Вихваляйчик
по лісі. Іде, під-
стрибує і свою
хвалькувату пі-
сеньку наспівує:

Сидів на дереві старий чорний крук. Такий старий, що навіть трохи недобачав від старості. Та хоч і недобачав, а Вихваляйчика зразу помітив. Як його не помітити—здаєка біліє нова шубка серед рудого листя!

— Кра!—каркнув чорний крук.—Поснідаю зараз свіжою зайчатиною!

Як почув це Зайчик-Вихваляйчик, як дре-
менув по лісі!.. Насилу втік.

Прибіг Зайчик на берег річки, що проті-
кала через той ліс. Сів на березі, віддихався
трохи і вже забув про недавню небезпеку.
Обтрусив свою білу шубку, підбадьорився і
тільки рота розкрив, щоб знову вихвалити-
ся,—а нова біда вже тут як тут! Побачила

його здаля лисиця.

— Заждіть хви-
линочку,—каже вона
своїм лисенятам,—
зараз я впіймаю
отого чепуруна!—
і почала до нього
підкрадатися!

На щастя, хрус-
нула якась гілочка,

зайчик почув, озирнувся, побачив лисицю і — тікати! Біг, біг, петляв між кущами, через увесь ліс пробіг і вискочив на узлісся.

А тут просто на нього йде мисливець із рушницею.

— Ого,— каже,— який білячок! Буде моїй донечці гарний комір!

Та як націлиться, як стрельне!..

Зайчик з переляку через голову перекинувся і вже сам не пам'ятає, як до своєї хатки домчав. Замкнув дверцята, впав на ліжку й труситься. Не до вихвалок вже йому!

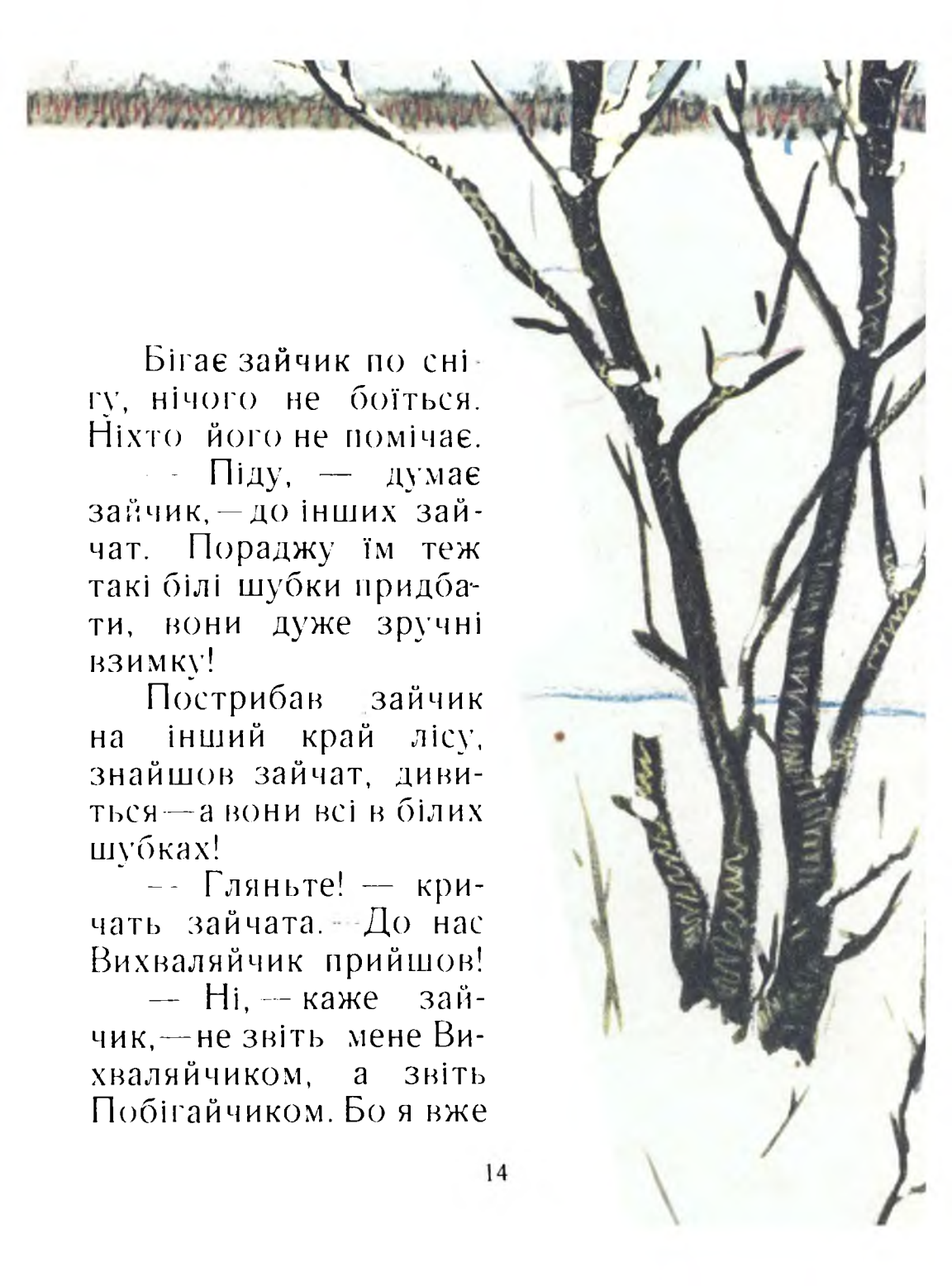
— Ой,— каже,— де моя стара сіра шубка? Така вона була захисна, непомітна! В ній легко було від усяких ворогів сховатися!

Та старої сірої шубки вже не було. Нічого не поробиш, доведеться в новій білій ходити!..

Кожен з вас розуміє, що надаремно зай-

чик бідкався. Адже надворі була зима. Незабаром випав рясний білий сніг і тепер вже на довгі місяці укрити землю. І біла шубка стала в пригоді!

Бігає зайчик по снігу, нічого не боїться. Ніхто його не помічає.

— Піду, — думає зайчик, — до інших зайчат. Пораджу їм теж такі білі шубки придбати, вони дуже зручні взимку!

Пострибав зайчик на інший край лісу, знайшов зайчат, дивиться — а вони всі в білих шубках!

— Гляньте! — кричать зайчата. — До нас Вихваляйчик прийшов!

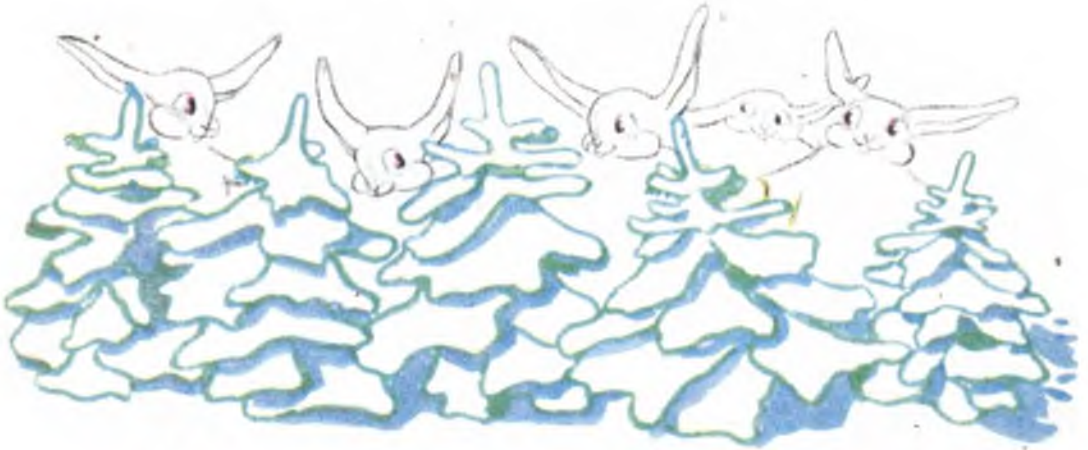
— Ні, — каже зайчик, — не звіть мене Вихваляйчиком, а звіть Побігайчиком. Бо я вже

не буду ніколи вихвалитися і хочу з вами дружити.

Зайчата дуже зраділи, прийняли його до свого гурту і всі разом стали гратися і співати пісеньку:

— В нас у кожного нова
Шубка біла, зимова.
Зовсім непомітна.
А як прийде знов весна,
Буде сіра, захисна,
Гарна шубка, літня!

І це справді так буває у зайців.

ДОРОГІ БАТЬКИ ТА ВИХОВАТЕЛІ!

Напишіть нам, чи сподобалась вашим дітям ця книжка, чи цікаві в ній малюнки. Напишіть нам також, про що хотіли б ще дізнатися ваші маленькі слухачі. Будемо дуже вдячні вам за це.

Не забудьте, що наша адреса:

м. Київ, вул. Кірова, 34. Дитвидав.

70 коп.

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Редактор *М. П. Лисич*
Художній редактор *С. А. Індієва*
Технічний редактор *Є. І. Процик*
Коректор *Л. Н. Фесенко*

ЗАБИЛА НАТ'АЛІЯ ЛЬВОВНА. Бездз шубка. **СКАЗКА**
(На українском языкє)

Здано на виробництво 10. XII, 1958 р. Підви ано до друку
27. II, 1959 р. Формат 70x92¹/₂. Фіз. друк. арк. 1. Умовн.
друк. арк. 1.17. Обл.-вид. арк. 0,98. Тираж 70000
Зам. № 1012. Ціна 70 коп. Дитвидав УРСР, Київ, Кірова, 34.

Друко-хромолітографія „Атаас“
Головвидав Міністерства культури УРСР,
Львів, Зелена, 20.